ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **N. Đ. H.**, zast. Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 10. 2021, čj. MV-160084-4/SO-2021, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 3. 2022, čj. 117 A 8/2021-31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalované **se** právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 19. 8. 2021, čj. OAM-749-17/ZR-2021, zrušilo platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu, jelikož byl pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky [§ 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců na území České republiky; dále jen „zákon o pobytu cizinců“] a stanovilo mu lhůtu k vycestování z České republiky do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, příp. ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody (§ 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí zamítla.

[2] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[3] Krajský soud neshledal opodstatněnou žalobní námitku, že obě správní rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti. Uvedl, že platnost povolení k trvalému pobytu byla žalobci zrušena proto, že byl rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 28. 1. 2021, čj. 5 T 82/2020, pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 3,5 roku pro zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. To žalobce nezpochybňoval, pouze namítal, že byla nesprávně posouzena míra ohrožení veřejného pořádku a přiměřenost dopadů rozhodnutí.

[4] Dále krajský soud uvedl, že v řízení podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců bylo třeba zabývat se také tím, zda stěžovatel vzhledem k závažnosti svého protiprávního jednání ohrožuje veřejný pořádek s odkazem na přímý účinek čl. 9 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „směrnice“). Na rozdíl od žalobce však měl krajský soud za to, že žalovaná tomuto požadavku dostála. Na jejích závěrech nic neměnilo ani to, že žalobci uložený trest pouze minimálně přesahoval hranici uvedenou v § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců.

[5] Krajský soud uznal, že se žalovaná explicitně nevypořádala s odvolacími námitkami, které žalobce neuplatnil v řízení v prvním stupni. Jelikož k nim ale podle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, nemohla přihlížet, měl krajský soud za to, že jejich dostatečným vypořádáním bylo jejich implicitní odmítnutí přijetím závěru, že k ohrožení veřejného pořádku došlo. Žalobcem v odvolacím řízení tvrzená projevená snaha o nápravu nebyla ve srovnání se závažností jednání, za které byl odsouzen, natolik významná, že by vyvrátila závěr o ohrožení veřejného pořádku. S tímto závěrem se krajský soud ztotožnil a uvedl, že ani čl. 9 odst. 3 směrnice rozhodnutí o zrušení platnosti trvalého pobytu žalobce nebránil.

[6] K námitce posuzování přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce krajský soud uvedl, že byť při zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zákon výslovně nestanoví posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí, vyplývá tato povinnost z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Rozsah posuzování se však odvíjí především od tvrzení žadatele, která však byla v případě žalobce velmi obecná. Žalovaná tuto námitku následně vypořádala v rozsahu odpovídajícím tvrzení žalobce a neshledala ji důvodnou. Krajský soud se s hodnocením žalované ztotožnil.

[7] Důvodnými neshledal ani další žalobní námitky. Proti jejich vypořádání však žalobce kasační stížností nebrojil. Nejvyšší správní soud je tedy dále nerekapituloval, jelikož je dle § 109 odst. 4 s. ř. s. vázán důvody kasační stížnosti.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Napadené rozhodnutí i rozsudek krajského soudu považoval za nezákonné, nepřezkoumatelné, nepřiměřené a porušující čl. 8 Úmluvy a čl. 9 odst. 3 směrnice.

[9] Měl za to, že povolení k trvalému pobytu mu bylo zrušeno paušálně, aniž by bylo přihlédnuto k tomu, zda je takové rozhodnutí přiměřené a nezbytné k zajištění veřejného zájmu. Stěžovatel zopakoval žalobní námitku, že byl odsouzen poprvé a délka nepodmíněného trestu odnětí svobody pouze těsně přesahovala 3 roky stanovené v § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Ačkoliv byl tedy zákonný důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu dán, byla délka uloženého trestu zásadní skutečností mající vliv na posuzování přiměřenosti rozhodnutí a míry veřejného zájmu. Na území České republiky žije již od roku 2002 se svým otcem, na kterého je velmi citově vázán a také plánuje uzavření sňatku se svou přítelkyní.

[10] Z uvedených důvodu nesouhlasil se závěry správních orgánů a soudu ohledně podmínky, pro kterou byl zrušen jeho pobyt a zopakoval žalobní námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci odporujícího § 68 odst. 3 správního řádu a nepřezkoumatelnosti obou správních rozhodnutí.

[11] Dále stěžovatel namítal, že se krajský soud zaměřil spíše na podporu odůvodnění napadeného rozhodnutí, ačkoliv podstatnou okolností posouzení závažnosti jeho jednání byl především trest, který mu byl uložen. Zopakoval žalobní námitku, že se jednalo o jeho první odsouzení a nic nenasvědčovalo tomu, že by se do budoucna měl dopustit další trestné činnosti. Sazba nepodmíněného trestu odnětí svobody uvedená v § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců začíná na 3 letech, přičemž za drogovou trestnou činnost lze uložit trest odnětí svobody až na 18 let. To dokládalo míru závažnosti protiprávního jednání stěžovatele, jež měla být hodnocena v poměru k jeho právu na zachování soukromého a rodinného života na území, kde žije od svých 14 let. Napadený rozsudek proto považoval za nezákonný, neboť krajský soud pominul a nesprávně posoudil stěžovatelem uplatněné námitky, zejména pokud jde o posouzení přiměřenosti, veřejného zájmu a přezkoumatelnosti rozhodnutí.

[12] Dále uvedl, že délkou jeho pobytu na území a skutečností, že se jednalo o jeho první a poslední odsouzení, se měla žalovaná ze zákona zabývat, jelikož si těchto skutečností byla dobře vědoma, a to i když byla tato námitka uplatněna až v odvolání. Stejně tak byly správní orgány povinny posoudit dopady rozhodnutí do života rodinných příslušníků občana Evropské unie, tj. otce stěžovatele.

[13] Stěžovatel dále zopakoval žalobní námitku, že přímý účinek čl. 9 odst. 3 směrnice se projevuje tím, že správní orgány jsou v řízení o zrušení platnosti povolení k pobytu povinny zabývat se vedle kritérií stanovených vnitrostátním právem i posouzením, zda cizinec ohrožuje veřejný pořádek, a to i do budoucna, k čemuž odkázal na rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2013, čj. 5 As 73/2011-146. Napadený rozsudek nesprávně akceptoval postup správních orgánů, které se otázkou veřejného pořádku a existencí nebezpečí porušování veřejného pořádku stěžovatelem do budoucna nezabývaly.

[14] Dále zopakoval, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, neboť odkazovalo na neexistující „*důvodné nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku v současnosti i do budoucna*“, což dle žalované plynulo z toho, že stěžovatel byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 3,5 roku. To za situace, kdy správní soudy opakovaně vykládají neurčitý pojem „*závažné narušení veřejného pořádku*“ tak, že ani samotné spáchání trestného činu nelze pod tento pojem podřadit, což plyne i z rozsudku NSS ze dne 9. 10. 2009, čj. 5 As 51/2009-68.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není důvodná.

[16] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší v kasačním řízení přezkoumávat opětovně rozhodnutí správního orgánu v rozsahu přezkumu provedeného již krajským soudem. Předmětem přezkumu může být proto pouze posouzení, zda rozhodnutí krajského soudu v kontextu námitek uvedených v kasační stížnosti z pohledu zákona obstojí. Nejvyšší správní soud je přitom povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelem. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti tak předurčují rozsah a podrobnost rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS či rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2012, čj. 1 Afs 57/2011-95).

[17] Ve světle výše uvedeného je podstatné, že stěžovatel v převážné části kasační stížnosti pouze opakuje svou žalobní (a částečně i odvolací) argumentaci. Nejvyšší správní soud se proto nejprve zabýval přípustností podané kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je totiž kasační stížnost nepřípustná, *opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*.

[18] Podle citovaného ustanovení musí stěžovatel v kasační stížnosti mj. reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou jeho závěry nesprávné. Pokud pouze opakuje námitky, které uvedl v žalobě, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského soudu, tak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36).

[19] Z tohoto důvodu jsou nepřípustné námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, neposouzení výše uloženého trestu odnětí svobody ve vztahu k přiměřenosti rozhodnutí a neposouzení závažnosti protiprávního jednání stěžovatele ve vztahu k tomu, zda ohrožuje veřejný pořádek. Krajský soud totiž tyto námitky vypořádal. Obecnou námitku postupu správních orgánů v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu v obecné

rovině vypořádal v bodě 33 napadeného rozsudku. K žalobní námitce, že výše trestu odnětí svobody v dolní hranici možné trestní sazby uvedl v bodě 42 napadeného rozsudku, že „*rozhodnutí o výši a druhu trestu je výsledkem závěru soudu v trestním řízení o přiměřenosti uložené sankce v rámci zákonného rozpětí a samo o sobě zpravidla neimplikuje závěr o nízké společenské škodlivosti jednání odsouzeného*.“ Argumentací ohledně čl. 9 odst. 3 směrnice se krajský soud dostatečně zabýval v bodech 38 až 43 napadeného rozsudku. Uvedl, že žalovaná povinnosti posoudit ohrožení veřejného pořádku dostála a Nejvyšší správní soud s tím souhlasí. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že stěžovatel se na území České republiky v nedávné době ve vztahu k jejímu rozhodování dopustil závažného protiprávního jednání, neboť ve čtyřech prokázaných případech prodal jiné osobě drogu pervitin, a to ve značném množství. Jednalo se tedy o vědomé opakované závažné jednání. Vzhledem k datu pravomocného odsouzení stěžovatele (28. 1. 2021) žalovaná v době svého rozhodování (12. 10. 2021) považovala jednání za aktuální, neboť neuplynula dostatečně dlouhá doba, aby bylo možné tvrdit, že narušení veřejného pořádku ze strany stěžovatele již nehrozí. Ostatně toto posouzení je i v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který byť se nevyjadřoval výslovně k čl. 9 odst. 3 směrnice, tak na str. 6 rozhodnutí posuzoval soulad svého rozhodnutí s veřejným zájmem. Tyto úvahy však v této konkrétní věci představují dostačující ekvivalent posuzování, zda cizinec s ohledem na závažnost svého protiprávního jednání ohrožuje veřejný pořádek (rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2020, čj. 2 Azs 144/2020-33, na který ostatně odkazuje i sám stěžovatel).

[20] V bodě 43 napadeného rozsudku pak krajský soud správně uvedl, že stěžovatel není ani občanem Evropské unie, ani rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Proto se v kasační stížnosti nemůže dovolávat posouzení dopadů rozhodnutí do života svého otce, kterého označuje za rodinného příslušníka občana Evropské unie. Stejně tak krajský soud uvedl, že případnými nejsou odkazy stěžovatele na judikaturu NSS týkající se těchto otázek. V bodě 53 pak uzavřel, že námitka, že se žalovaná nezabývala přiměřeností dopadů rozhodnutí do života blízkých osob stěžovatele, je neopodstatněná, neboť byla uplatněna již v odvolacím řízení a žalovanou dostatečně vypořádána.

[21] Stěžovatel však tyto závěry krajského soudu v kasační stížnosti nijak relevantně nezpochybňuje a pouze se opakovaně vymezuje proti postupu správních orgánů (ve věci téhož právního zástupce viz nedávné rozsudky NSS ze dne 25. 8. 2022, čj. 3 Azs 184/2022-37, a ze dne 26. 8. 2022, čj. 3 Azs 395/2020-38). Chybějící argumentace ve vztahu k uvedeným námitkám, ze které by bylo patrné, které závěry krajského soudu považuje stěžovatel za nesprávné, a z jakého důvodu, je v projednávané věci nedostatkem kasační stížnosti bránící soudu zabývat se věcně úvahami, které se stěžovatel pokouší učinit předmětem kasačního přezkumu. Řízení o kasační stížnosti totiž není „*jakýmsi druhým pokusem ještě jednou a z pohledu stěžovatele lépe uvážit o tomtéž, o čem již uvážil na základě stejné argumentace krajský soud*“ (rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2019, čj. 1 Afs 44/2019-41).

[22] Stěžovatel dále namítá nezákonnost napadeného rozsudku v části věnující se námitce posouzení veřejného zájmu, resp. posouzení, zda představuje hrozbu pro veřejný pořádek (srov. bod [27] tohoto rozsudku). Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaná povinnosti posoudit ohrožení veřejného pořádku stěžovatelem, vyplývající z čl. 9 odst. 3 směrnice, dostála. Z jeho odůvodnění je patrné, že ke shledání rizika pro veřejný pořádek nedošlo pouze na základě pravomocného odsuzujícího rozsudku. Nejvyšší správní soud

pro stručnost odkazuje na bod 40 napadeného rozsudku, který vyjmenovává konkrétní okolnosti ve vztahu k jednání stěžovatele, které vedly k závěru o tom, že ohrožuje veřejný pořádek. Stěžovatel však touto obecnou námitkou rozhodovací důvody krajského soudu nijak konkrétně nesporuje. Je proto také nepřípustná. Obdobně je tomu i v případě námitky, že krajský soud nesprávně posoudil přiměřenost napadeného rozhodnutí. To stěžovatel totiž tvrdí pouze bez dalšího, aniž by jakkoliv rozporoval konkrétní rozhodovací důvody krajského soudu v bodech 48 až 55 napadeného rozsudku, kde se krajský soud otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí zabýval. Ani tato námitka proto není přípustná

[23] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. jsou dále nepřípustné i námitky, které stěžovatel neuplatnil již v řízení před krajským soudem, ačkoli tak učinit mohl. Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že se žalovaná měla zabývat délkou jeho pobytu na území a skutečností, že se jednalo o jeho první a poslední odsouzení, i když tuto námitku uplatnil až v odvolání a nikoliv před správním orgánem I stupně. Tuto námitku však stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, aniž by mu v tom cokoliv bránilo, a je proto nepřípustná.

[24] Z přípustných kasačních námitek se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Podle stěžovatele je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, neboť spočívá na nedostatku důvodů.

[25] K takto obecné námitce nepřezkoumatelnosti Nejvyšší správní soud předně uvádí, že kvalita kasační argumentace do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 Afs 104/2004-54; tam uvedené závěry ohledně žalobní argumentace lze použít i ve vztahu k argumentaci kasační). Proto vypořádal tuto námitku taktéž obecně. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, jakými úvahami byl krajský soud při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. A jelikož stěžovatel konkrétně neuvádí, stran posouzení jakých právních otázek trpí napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, tak Nejvyšší správní soud taktéž v obecné rovině uzavírá, že tomu tak není.

[26] Dále stěžovatel namítá, že napadený rozsudek je nezákonný, neboť krajský soud pominul jeho námitky ohledně posouzení přiměřenosti, veřejného zájmu a přezkoumatelnosti správních rozhodnutí. Obsahem se tedy fakticky také jedná o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

[27] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že přiměřeností rozhodnutí se krajský soud zabýval v bodech 48 až 55 napadeného rozsudku. K namítané nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí se krajský soud vyjádřil v bodě 33 napadeného rozsudku. Námitku neposouzení veřejného zájmu stěžovatel v žalobě nevznášel, nelze proto krajskému soudu vytýkat, že se jí nezabýval. Pokud měl stěžovatel „posouzením veřejného zájmu“ na mysli posouzení, zda představuje hrozbu pro veřejný pořádek (což vyplývá z jeho dosavadních podání), tak tím se krajský soud dostatečně zabýval v bodech 36 až 42. Pokud tedy stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v nevypořádání části žalobních námitek, není tato kasační námitka důvodná.

[28] Podle další kasační námitky je napadený rozsudek nezákonný, neboť soud nesprávně akceptoval postup správních orgánů, které se nezabývaly otázkou nebezpečí narušení veřejného pořádku stěžovatelem do budoucna.

[29] Jak uzavřel Nejvyšší správní soud v bodě [19] tohoto rozsudku, správní orgány se touto otázkou zabývaly dostatečně. Dle stěžovatele byly správní orgány povinny zabývat se ve vztahu k narušení veřejného pořádku nejen jeho aktuální situací, ale i nebezpečím hrozícím do budoucna. K tomu argumentuje rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, čj. 5 As 73/2011-146, dle kterého tato povinnost správních orgánů plyne z čl. 9 odst. 3 směrnice. Citovaný rozsudek sice obsahuje závěry o tom, že při rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tj. z důvodu, že držitel povolení závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, je třeba přihlédnout „*ke všem relevantním okolnostem, jež mohou mít vliv na závažnost jednání stěžovatele a posouzení hrozby budoucího narušení veřejného pořádku*“. Tyto závěry však nelze bez dalšího přenést na nyní projednávanou věc, neboť je NSS učinil ve vztahu ke zrušení povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, což není případ stěžovatele. V dané věci byl tento závěr navíc přijat ve vztahu ke konkrétním skutkovým okolnostem, neboť správní orgán I. stupně rozhodoval o zrušení pobytového oprávnění více než 20 let poté, co jeho držitel páchal trestnou činnost. Jak již bylo uvedeno výše, v případě stěžovatele rozhodovaly správní orgány pouze několik měsíců poté, co byl pravomocně odsouzen (a méně než rok a půl poté, co se dopouštěl protiprávního jednání). Podmínka aktuálnosti posouzení hrozby narušení veřejného pořádku stěžovatelem proto byla v tomto případě splněna. Z odůvodnění obou správních rozhodnutí je zřetelné, z jakého důvodu dospěly k závěru o narušení veřejného pořádku stěžovatelem, a není pravdou, že by tento závěr učinily na základě pouhého odkazu na pravomocný odsuzující rozsudek (rozsudek NSS sp. zn. 2 Azs 144/2020). Tato kasační námitka proto není důvodná.

[30] Stěžovatel dále po zopakování žalobní argumentace namítá, že napadený rozsudek je nezákonný, neboť nesprávně posoudil jeho námitku ohledně posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí.

[31] Stěžovatel v žalobě obecně namítal nepřezkoumatelnost obou správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Krajský soud tuto námitku vypořádal taktéž obecně, což je v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů, dle které kvalita žalobní argumentace do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí (rozsudek NSS sp. zn. 7 Afs 104/2004), a neshledal ji důvodnou. Nejvyšší správní soud s tímto závěrem souhlasí. Z obsahu správních rozhodnutí je zřejmé, jakými úvahami se správní orgány při posuzování věci řídily. Jejich odůvodnění je srozumitelné a opřené o dostatek relevantních důvodů. I tato kasační námitka je proto nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[33] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 17. října 2022

Petr Mikeš
předseda senátu